

Repertoriul jurisprudenței

Cauza C-103/17

**Messer France SAS
împotriva
Premier ministre și alții**

[cerere de decizie preliminară formulată de Conseil d'État (Franța)]

„Trimitere preliminară – Armonizarea legislațiilor fiscale – Directiva 92/12/CEE – Articolul 3 alineatul (2) – Directiva 2003/96/CE – Articolele 3 și 18 – Impozitarea produselor energetice și a electricității – Accize – Existența unei alte taxe indirecte – Condiții – Reglementare națională care prevede o contribuție la serviciul public de electricitate – Noțiunea «scopuri specifice» – Respectarea unei rate minime de impozitare”

Sumar – Hotărârea Curții (Camera întâi) din 25 iulie 2018

1. *Dispoziții fiscale – Armonizarea legislațiilor – Impozitarea produselor energetice și a electricității – Directiva 2003/96 – Extinderea domeniului de aplicare al Directivei 92/12 la electricitate – Perioadă de transpunere – Perioadă de tranziție pentru a permite Republicii Franceze să își adapteze sistemul de impozitare a electricității la directivă – Obligații ale Republicii Franceze în această perioadă – Întindere*

[Directiva 2003/96 a Consiliului, art. 3, art. 18 alin. (10) al doilea paragraf și art. 28 alin. (1) și (2)]

2. *Dispoziții fiscale – Armonizarea legislațiilor – Accize – Directiva 92/12 – Electricitate – Alte taxe indirecte decât accizele – Admisibilitate – Condiții – Taxă indirectă în scopuri specifice și conformă cu normele de impozitare aplicabile accizelor sau TVA-ului în ceea ce privește calcularea bazei de impozitare, calcularea, exigibilitatea și monitorizarea taxei – Lipsa unei condiții de punere în aplicare a unei accize armonizate*

[Directiva 92/12 a Consiliului, art. 3 alin. (2), și Directiva 2003/96]

3. *Dispoziții fiscale – Armonizarea legislațiilor – Accize – Directive 92/12 – Electricitate – Alte taxe indirecte decât accizele – Noțiune – Contribuție la serviciul public de electricitate – Includere, având în vedere obiectivul său de mediu care vizează finanțarea costurilor suplimentare legate de obligația de achiziționare a energiei verzi – Excludere, având în vedere obiectivele de coeziune teritorială și socială și obiectivele pur administrative – Dreptul la rambursarea parțială a taxei – Condiție – Taxă care nu a fost repercutată asupra clienților – Verificare care incumbă instanței naționale*

[Directiva 92/12 a Consiliului, art. 3 alin. (2)]

1. Articolul 18 alineatul (10) al doilea paragraf din Directiva 2003/96/CE a Consiliului din 23 octombrie 2003 privind restructurarea cadrului comunitar de impozitare a produselor energetice și a electricității trebuie să fie interpretat în sensul că, până la 1 ianuarie 2009, respectarea ratelor minime de impozitare stabilite de această directivă constituia, dintre normele privind impozitarea electricității prevăzute de dreptul Uniunii, singura obligație care se impunea Republicii Franceze.

Trebuie amintit că articolul 3 din Directiva 2003/96 a extins domeniul de aplicare al Directivei 92/12 la electricitate. Potrivit articolului 28 alineatele (1) și (2) din Directiva 2003/96, perioada de transpunere a acesteia a expirat la 31 decembrie 2003, directiva menționată intrând în vigoare la 1 ianuarie 2004.

Cu toate acestea, articolul 18 alineatul (10) al doilea paragraf din Directiva 2003/96 a prevăzut o perioadă de tranziție până la 1 ianuarie 2009, pentru a permite Republicii Franceze să își adapteze sistemul de impozitare a electricității la această directivă. Această dispoziție prevedea că, până la data respectivă, acest stat membru trebuia să ia în considerare „nivelul global mediu al impozitării locale actuale a electricității”, pentru a evalua respectarea ratelor minime fixate în directiva menționată. La 1 ianuarie 2009, Republica Franceză trebuia, prin urmare, să aibă propriul sistem de impozitare a electricității, în conformitate cu dispozițiile Directivei 2003/96.

(a se vedea punctele 21-23 și dispozitiv 1)

2. Articolul 3 alineatul (2) din Directiva 92/12/CEE a Consiliului din 25 februarie 1992 privind regimul general al produselor supuse accizelor și privind deținerea, circulația și monitorizarea acestor produse trebuie să fie interpretat în sensul că introducerea unei alte taxe indirecte pe electricitate nu este condiționată de punerea în aplicare a unei accize armonizate și că, întrucât o taxă precum cea în discuție în litigiul principal nu constituie o astfel de acciză, conformitatea acesteia cu Directivele 92/12 și 2003/96 trebuie să fie apreciată în raport cu condițiile prevăzute la articolul 3 alineatul (2) din Directiva 92/12 referitoare la existența altor taxe indirecte în scopuri specifice.

(a se vedea punctul 33 și dispozitiv 2)

3. Articolul 3 alineatul (2) din Directiva 92/12 trebuie să fie interpretat în sensul că o taxă precum cea în cauză în litigiul principal poate fi calificată drept „altă taxă indirectă”, având în vedere obiectivul său de mediu care vizează finanțarea costurilor suplimentare legate de obligația de achiziționare a energiei verzi, cu excluderea obiectivelor de coeziune teritorială și socială precum egalizarea tarifară geografică și reducerea prețului electricității pentru gospodăriile aflate într-o situație precară și a obiectivelor sale pur administrative, în special finanțarea costurilor inerente funcționării administrative a autorităților sau a instituțiilor publice precum Mediatorul național în domeniul energiei și Casa de Economii și Consemnațiuni, sub rezerva verificării de către instanța de trimitere a respectării normelor de impozitare aplicabile accizelor.

În această privință, trebuie amintit că articolul 3 alineatul (2) din Directiva 92/12 permite statelor membre să introducă sau să mențină o altă taxă indirectă decât acciza instituită prin această directivă dacă, pe de o parte, această taxă urmărește un scop specific și dacă, pe de altă parte, este conformă cu normele de impozitare aplicabile accizelor sau TVA-ului în ceea ce privește calcularea bazei de impozitare, calcularea taxei, exigibilitatea și monitorizarea taxei (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 februarie 2014, Transportes Jordi Besora, C-82/12, EU:C:2014:108, punctul 21).

În această privință, este necesar să se arate că această dispoziție nu impune statelor membre să respecte toate normele privind accizele sau TVA-ul în ceea ce privește calcularea bazei de impozitare, calcularea, exigibilitatea și monitorizarea taxei. Este suficient, astfel, ca taxele indirecte care urmăresc obiective specifice să fie conforme, cu privire la aceste aspecte, cu economia generală a uneia sau a alteia dintre aceste tehnici de impozitare, astfel cum sunt organizate de reglementarea Uniunii (Hotărârea din 24 februarie 2000, Comisia/Franța, C-434/97, EU:C:2000:98, punctul 27).

În ceea ce privește prima dintre aceste condiții, reiese din jurisprudența Curții că un scop specific în sensul articolului 3 alineatul (2) din Directiva 92/12 este un alt scop decât pur bugetar (Hotărârea din 24 februarie 2000, Comisia/Franța, C-434/97, EU:C:2000:98, punctul 19, Hotărârea din 9 martie 2000, EKW și Wein & Co., C-437/97, EU:C:2000:110, punctul 31, precum și Hotărârea din 27 februarie 2014, Transportes Jordi Besora, C-82/12, EU:C:2014:108, punctul 23).

Dreptul Uniunii trebuie să fie interpretat în sensul că contribuabilii în cauză pot solicita o rambursare parțială a unei taxe precum cea în discuție în litigiul principal proporțional cu partea din veniturile obținute din această taxă afectată unor scopuri nespecifice, cu condiția ca taxa să nu fi fost repercutată de acești contribuabili asupra propriilor lor clienți, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.

(a se vedea punctele 35, 37, 48, 54 și 60 și dispozitiv 3 și 4)